

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/127/2020
Identifikačné číslo spisu:	6616203132
Dátum vydania rozhodnutia:	29.09.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Zemková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:6616203132.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, proti žalovanej: N. G., trvale bytom v U., č. XXX, o zaplatenie 5.291,32 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 3C/14/2016, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. značka 16Co/42/2019 zo dňa 12. marca 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. značka 16Co/42/2019 zo dňa 12. marca 2020 v napadnutom potvrdzujúcom výroku a vo výroku o trovách odvolacieho konania a zároveň rozsudok Okresného súdu Lučenec č. k. 3C/14/2016-97 zo dňa 23. októbra 2018 v zamietajúcom výroku vo veci samej a vo výroku o trovách konania z r u š u j e a vec v rozsahu zrušenia vracia Okresnému súdu Lučenec na ďalšie konanie

Odôvodnenie

1. Okresný súd Lučenec (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 3C/14/2016-97 zo dňa 23. októbra 2018 rozhodol:

I. žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni sumu 5.291,32 eur spolu s úrokom vo výške 239,46 eur, úrokom z omeškania vo výške 2,60 eur a nezaplatenými poplatkami za poistenie vo výške 5,50 eur a spolu s 5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 5.713,24 eur od 22. decembra 2015 do 12. januára 2016, s 5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 5.291,32 eur od 13. januára 2016 do zaplatenia a s 5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 239,46 eur od 22. decembra 2015 do zaplatenia, všetko v lehote do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V časti zaplatenia 13,90% ročného úroku z úveru zo sumy 5.713,24 eur od 22. decembra 2015 do 12. januára 2016 a zo sumy 5.291,32 eur od 13. januára 2016 do zaplatenia súd prvej inštancie žalobu zamietol.

III. Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Žalobkyňa sa žalobou domáhala voči žalovanej zaplattenia istiny 5 713,24 eur spolu s nezaplatenými úrokmi vo výške 239,46 eur, úrokmi vo výške 13,9% ročne z nezaplatenej istiny vo výške 5.713,27 eur od 22. decembra 2015 do 12. januára 2016 a nezaplatenej istiny vo výške 5.291,32 eur od 13. januára 2016 do zaplattenia, úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z nezaplatenej istiny vo výške 5.713,24 eur od 22. decembra 2015 do 12. januára 2016 a nezaplatenej istiny vo výške 5.291,32 eur od 13. januára 2016 do zaplattenia, úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z nezaplatených úrokov vo výške 239,46 eur od 22. decembra 2015 do zaplattenia, úroku z omeškania 2,60 eur a poplatkov za poistenie vo výške 5,50 eur. Svoju žalobu odôvodnila tým, že 27. februára 2015 uzavrela so žalovanou úverovú zmluvu, na základe ktorej žalobkyňa poskytla žalovanej peňažné prostriedky vo výške 6.000,- eur. Poskytnutý úver sa žalovaná zaviazala splácať v mesačných splátkach s tým, že ho bola povinná splatiť do 15. februára 2022. Po vyčerpaní úveru žalovaná porušila svoje zmluvné povinnosti, a preto bola listom z 21. decembra 2015 vyzvaná na predčasné splatenie poskytnutého úveru v lehote do 31. decembra 2015. Ku dňu podania žaloby predstavovala pohľadávka žalobkyne sumu 5.538,88 eur, pozostávajúcu z nezaplatenej istiny vo výške 5.291,32 eur, úrokov vo výške 239,46 eur, úrokov z omeškania vo výške 2,60 eur a poplatkov vo výške 5,50 eur. Istina a nezaplatené úroky boli sankcionované úrokom z omeškania vo výške 5% ročne.

3. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na ustanovenia § 52 ods. 1 až 4 a § 517 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v platnom znení a § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b) a d), § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“) a § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v platnom znení. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobkyňa a žalovaná uzatvorili zmluvu o úvere, na základe ktorej žalobkyňa poskytla žalovanej úver vo výške 6.000,- eur. Žalovaná sa zaviazala poskytnutý úver splatiť v 84 mesačných splátkach vo výške 112,24 eur. Termín splatnosti prvej splátky bol 16. marca 2015, konečný termín splatnosti bol 15. februára 2022. Jednotlivé splátky boli splatné vždy k 15. dňu v kalendárnom mesiaci. Úroková sadzba bola 13,9 % ročne, ročná percentuálna miera nákladov (ďalej len „RPMN“) 17,10% a priemerná RPMN 16,16%. Žalobkyňa úver zosplatnila 21. decembra 2015 po tom, ako bola žalovaná v omeškaní so splátkami úveru a k splateniu dlžného zostatku ju vyzvala v lehote do 31. decembra 2015. Súd prvej inštancie mal za to, že žaloba je dôvodná, a preto žalovanú zaviazal zaplatiť žalobkyňi dlžnú istinu úveru vo výške 5.291,32 eur. Žalovanú tiež zaviazal na zaplattenie istiny poskytnutého úveru vo výške 5.291,32 eur, úroku z omeškania vyčísleného sumou 2,60 eur z neuhradených splátok do dátumu predčasnej splatnosti úveru a úroku z omeškania vo výške 5% ročne z nezaplatenej istiny 5.713,24 eur od 22. decembra 2015 do 12. januára 2016 a zo sumy 5.291,32 eur od 13. januára 2016 do zaplattenia a taktiež aj s vyčíslenými úrokmi z úveru 239,46 eur od 22. decembra 2015 do zaplattenia, keďže aj s touto sumou sa dostala žalovaná do omeškania, v zmysle § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka.

4. Pokiaľ ide o zmluvný úrok vo výške 13,90 % ročne, ktorý uplatnila žalobkyňa zo sumy 5.713,24 eur od 22. decembra 2015 do 12. januára 2016 a zo sumy 5.291,32 eur od 13. januára 2016 do zaplattenia (t. j. po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru), súd prvej inštancie v tejto časti žalobu zamietol. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že po splatnosti dlhu nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a povinnosť platiť dohodnuté (zmluvné) úroky z úveru dňom splatnosti dlhu zaniká. Záväzok dlžníka vrátiť veriteľovi poskytnutý úver je hlavným záväzkovým vzťahom. Úrokový záväzkový vzťah je vedľajším a akcesorickým peňažným záväzkom k hlavnému záväzku. Splnením hlavného záväzku alebo iným zo spôsobov jeho zániku, zaniká i akcesorický záväzok úrokový. Na základe uvedeného dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobkyňa má právo na zaplattenie dohodnutého zmluvného úroku vo výške 13,90% ročne len do 21. decembra 2015, kedy bola vyhlásená pohľadávka za splatnú. Súd prvej inštancie žalovanej, vzhľadom k výške priznaného plnenia a vzhľadom k preukázanému mesačnému príjmu žalovanej, nepriznal výhodu splátok a lehotu na plnenie určil v súlade s § 232 ods. 3 CSP.

5. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom č. k. 16Co/42/2019-137 zo dňa 12. marca 2020 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a žalobkyňi nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení

svojho rozhodnutia odvolací súd uviedol, že pokiaľ dlžníkovi vznikla povinnosť vrátiť úver, alebo jeho časť po zosplatnení úveru veriteľom, veriteľovi vzniká nárok na úroky z omeškania, pokiaľ dlžník úver, alebo jeho časť nezaplatil v lehote uvedenej vo výzve veriteľa, ktorou ho vyzval na zaplatenie úveru alebo jeho časti po zosplatnení úveru. Záväzok dlžníka vrátiť veriteľovi poskytnutý úver je hlavným záväzkovým vzťahom, úrokový záväzkový vzťah je vedľajším, teda akcesorickým peňažným záväzkom k hlavnému záväzku a splnením hlavného záväzku alebo iným zo spôsobov jeho zániku (teda aj jeho predčasnou splatnosťou) zaniká i akcesorický záväzok úrokový. Odvolanie nesmerovalo proti výroku rozsudku súdu prvej inštancie o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni sumu 5.291,32 eur, preto v tomto výroku odvolací súd rozsudok ponechal nedotknutým.

6. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj ako „dovolateľka“) dovolanie s poukazom na § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p. Dovolateľka trvala na tom, že tvrdenie súdu prvej inštancie i odvolacieho súdu, že po zosplatnení úveru veriteľovi už neprislúcha nárok na odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky neobstojí, keďže neobstoja argumenty uvádzané, ako dôvody takéhoto právneho názoru a na ňom založeného súdneho rozhodnutia. Uvedený záver podľa nej vyplýva zo súladu dohody o úrokoch so zákonom, z absencie právnej úpravy obmedzujúcej nárok veriteľa na zmluvný úrok momentom zosplatnenia dlhu, z množstva zákonných ustanovení podporujúcich záver o nároku veriteľa na zmluvný úrok od času poskytnutia do vrátenia v rámci úveru poskytnutých peňažných prostriedkov, z negatívnych dôsledkov odopretia nároku veriteľa na zmluvný úrok po zosplatnení dlhu a rozporu s právnymi princípmi a nesúladu s účelom spravodlivého usporiadania vzťahov z úverovej zmluvy po porušení zmluvných povinností dlžníkom, z aktuálnej judikatúry a českého príkladu riešenia, ktoré skutočnosti dovolateľka ďalej podrobne vyargumentovala aj s odvolaním sa na platnú právnu úpravu a konkrétne rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo aj „dovolací súd“), Najvyššieho súdu Českej republiky, Ústavného súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Českej republiky. Poukázala na absenciu ustálenej súdnej praxe v Slovenskej republike v otázke obmedzenia nároku veriteľa na zmluvný úrok zosplatnením dlhu alebo zákazu kumulatívneho uplatnenia úrokov a úrokov z omeškania na úrovni nižších, aj vyšších súdov. Demonštrovala na rozhodnutiach najvyššieho súdu (sp. zn. 6 Cdo 113/2018) a krajských súdov Slovenskej republiky závery, ktoré potvrdzujú právny názor dovolateľky, ako aj právne závery právnej teórie a vedy. Na základe uvedeného uzavrela, že úroky po zosplatnení úverovej pohľadávky sú v súlade s právom a v súlade s právom je aj uplatňovanie úrokov a úrokov z omeškania po zosplatnení popri sebe. Aktuálna legislatíva nijakým spôsobom takýto nárok neobmedzuje a ani ho negatívne nepodmieňuje predčasným zosplatnením dlhu veriteľom na základe omeškania dlžníka. Pokiaľ má byť tento nárok obmedzený, toto obmedzenie musí vychádzať od zákonodarcu, doposiaľ však takéto obmedzenie zákonodarca napriek „pokusu“ (návrh zákona) z roku 2013 nezaviedol. Uvedený návrh však nepochybne nepriamo popiera právny názor, že takéto obmedzenie už v našej legislatíve je zavedené, resp. vyplýva z existujúcich účinných právnych predpisov. Ďalej tiež platí, že takéto obmedzenie akiste nemôže vychádzať z činnosti súdov, či už extenzívnym výkladom iných ustanovení upravujúcich ochranu spotrebiteľa, ktoré ide nad rámec zákona s absurdnými dôsledkami vo vzťahu k iným zákonným ustanoveniam a ustáleným právnym princípom. Navrhla rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť v rozsahu výroku, ktorým žalobu zamietol v časti nároku na zmluvný úrok vo výške 13,90% ročne zo sumy 5.713,24 eur od 22. decembra 2015 do 12. januára 2016 a zo sumy 5.291,32 eur od 13. januára 2016 do zaplatenia, zrušiť aj rozsudok odvolacieho súdu v rozsahu výroku, ktorým súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti nároku na zmluvný úrok vo výške 13,90% ročne zo sumy 5.713,24 eur od 22. decembra 2015 do 12. januára 2016 a zo sumy 5.291,32 eur od 13. januára 2016 do zaplatenia a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zároveň žalobkyni priznať nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

7. Žalovaná sa k dovolaniu nevyjadřila.

8. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 2 písm. b) C. s. p. skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je prípustné a aj dôvodné, a preto rozsudok

odvolacieho súdu i rozsudok súdu prvej inštancie v dovolaní napadnutej časti zrušil (§ 449 ods. 1, 2 C. s. p.) a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 450 C. s. p.).

9. Podľa § 419 C. s. p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

10. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo, c) ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

11. Podľa § 432 C. s. p. dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (ods. 1). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

12. Ako už bolo uvedené, v preskúmvanej veci dovolateľka prípustnosť dovolania odôvodnila poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p., z ktorého vyplýva, že dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená, pričom malo ísť o otázku existencie a výšky nároku veriteľa zo (spotrebiteľského) úverového vzťahu na zaplatenie zmluvného úroku po predčasnom zosplatnení úveru. Dovolateľka teda dovolanie odôvodnila prípustným dovolacím dôvodom, a to nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom, keď v ňom vymedzila nielen to, ktoré právne posúdenie veci považuje za nesprávne (označením právnej otázky, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, i jemu predchádzajúce rozhodnutie súdu prvej inštancie), ale aj to, v čom ňou namietaná nesprávnosť spočíva (v nesprávnej aplikácii práva na zistený skutkový stav).

13. V prejednávanej veci rozhodnutie záviselo od vyriešenia právnej otázky existencie a výšky nároku veriteľa zo (spotrebiteľského) úverového vzťahu na zaplatenie zmluvného úroku po predčasnom zosplatnení úveru.

14. V dobe rozhodovania odvolacieho súdu o dovolaní v tomto spore už uvedená právna otázka bola dovolacím súdom riešená v rozhodnutí zo 16. júna 2020 sp. zn. 5 Cdo 42/2020 v druhovo totožnej veci tej istej dovolateľky, v ktorom najvyšší súd (o. i.) uviedol:

„18. Zmluva o úvere uzavretá medzi stranami sporu je spotrebiteľskou zmluvou podliehajúcou zákonu č. 129/2010 Z. z. Tento zákon ale nepokrýva všetky otázky vzniku úverového zmluvného vzťahu, práv a povinností strán, ktoré zo zmluvného vzťahu vyplývajú, riešenia otázok, na akú dobu je dlžník povinný platiť úroky z poskytnutého úveru, vzťah úrokov z úveru a úrokov z omeškania, výšku úrokov z omeškania, ktoré sú predmetom úpravy Obch. z. Zmluva o úvere je v zmysle § 261 ods. 6 písm. d/ Obch. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere, tzv. absolútnym obchodom, a preto bez ohľadu na povahu účastníkov zmluvy o úvere je potrebné pri posudzovaní tohto právneho vzťahu vychádzať aj z ustanovení Obch. z. o zmluve o úvere (§ 497 a nasledujúce). Ustanovenia OZ sa v prípade právneho vzťahu, účastníkom ktorého je spotrebiteľ, použijú vtedy, ak v Občianskom zákonníku existuje také ustanovenie, ktoré je možné prednostne aplikovať (§ 52 ods. 2 OZ).

19. Z ustanovení § 497 a § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka vyplýva, že zmluva o úvere nemôže byť dohodnutá ako bezúročná. U spotrebiteľských úverov je jednou z náležitostí, ktoré musí zmluva obsahovať, uvedenie doby trvania zmluvy (§ 9 ods. 2 písm. d/ zákona č. 129/2010 Z. z.). To znamená, že doba trvania zmluvy pri jej vzniku je časovo ohraničená. V súčasnej právnej úprave zmluvy o úvere absentuje explicitná úprava konečného okamihu povinnosti dlžníka platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov, v § 502 ods. 1 vete prvej Obchodného zákonníka je uvedené len to, že dlžník je povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov.

20. Zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka, či zákona č. 129/2010 Z. z. nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Obchodný zákonník, ani Občiansky zákonník nemodifikuje moment trvania záväzku platiť úrok, ani jeho výšku v prípade omeškania dlžníka s platením úveru ani v prospech dlžníka, ani v prospech veriteľa.

21. Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplatneniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za ne získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinností profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania.

22. Zosplatnenie je inštitút slúžiaci ochrane veriteľa, podstata úverového vzťahu a jeho existencia zostáva zachovaná, veriteľ nemá peňažné prostriedky, patrí mu za ne dohodnutá odmena, záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškanie k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania. Inak povedané, dlžníkovi zostáva záväzok platiť úrok rovnaký, ako v čase jeho dojednania, t. j. veriteľovi patrí úrok v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo.

23.1. Pre spotrebiteľa je však nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny. Dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny, jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by totiž spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú, ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, tzn. že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie, koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť.

23.2. Túto vedomosť však dlžník - spotrebiteľ nemá v prípade dojednania, ktoré umožňuje navýšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania, nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navýšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z tohto dôvodu potom dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a takéto dojednanie je teda porušením ustanovenia § 53 ods. 1 OZ.

23.3. Na druhej strane postavenie veriteľa - dodávateľa sa aj bez uvedeného dojednania nezhorší, pretože v prípade, ak mu v dôsledku nesplatenia úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda, jeho právo zostáva zachované, pravda po zohľadnení zaplatených úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody.

24. Dovolací súd dospel k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí". Uvedené rozhodnutie bolo aj uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 5 z roku 2021.

15. V danom prípade dovolací súd rozhoduje o dovolaní v obdobnej veci, aká už bola v počte väčšom ako päť predmetom konania pred dovolacím súdom na základe skoršieho dovolania podaného tou istou dovoľateľkou - viď konania vedené na najvyššom súde pod sp. zn. 2 Cdo 115/2019, 5 Cdo 73/2020, 7 Cdo 307/2019, 7 Cdo 118/2019, 8 Cdo 221/2019, 8 Cdo 237/2019, 8 Cdo 135/2020, 9 Cdo 6/2020, 9 Cdo 24/2020, 9 Cdo 270/2020, 9 Cdo 332/2020, v ktorých dospel dovolací súd k zhodnému riešeniu

právnej otázky vedúcej k záveru, že „v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí“. Dovolací súd sa s odôvodneniami rozhodnutí, ktoré boli vydané v týchto konaniach, v celom rozsahu stotožňuje a poukazuje na ne. V zmysle § 452 ods. 1 C. s. p. už ďalšie dôvody neuvádza.

16. Vychádzajúc z vyššie uvedeného právneho názoru, od ktorého sa dovolací súd nepovažuje za potrebné odkloniť, dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobkyne je prípustné, a zároveň dôvodné, a teda je potrebné rozhodnutie odvolacieho súdu v dovolaní napadnutej časti zrušiť (§ 449 ods. 1 C. s. p.). Keďže nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd v tejto časti zrušil aj rozhodnutie súdu prvej inštancie (§ 449 ods. 2 C. s. p.) a vec mu vrátil v rozsahu zrušenia na ďalšie konanie (§ 450 C. s. p.).

17. Ak bolo rozhodnutie zrušené, a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom odvolacieho súdu (§ 455 C. s. p.). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie, a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách odvolacieho konania (§ 453 ods. 3 C. s. p.).

18. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.